

Джос Стърлинг

Мисти

Превод от английски
Силвия Желева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Misty Falls*

Copyright © 2014 by Joss Stirling

The moral right of the author has been asserted.

Misty Falls was originally published in English in 2014. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Превод Силвия Желева

Редактор Ваня Петкова

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1383-8

Подведи се по лъжата... после разкрий истината.

ПЪРВА ГЛАВА

- По скалата на Мисти за злощастията, от едно до десет, къде е мястото на това? - попита ме Самър.

Взирах се ужасено в двете си най-добри приятелки, сбутали се една до друга пред екрана на лаптопа. Самър изглеждаше изпълнена със съчувствие, а Ейнджъл като че ли се забавляваше.

- Това бих оценила с единайсет - признах.

- Сигурна ли си? - Самър усука около пръста си кичур тъмна коса и разсеяно докосна бузата си, докато преглеждаше отново написаното от мен. - Мисти, не може да е толкова зле, както когато каза на Джени Уотсън, че е лъжлива крава и е привлекателна колкото бучка краве масло.

- И Мисти имаше основание да го направи - Ейнджъл беше категорична. - Джени те бе разделила с Том, Самър, така че трябваше да си на нейна страна. - Макар и да създаваше впечатлението, че е като излязло от приказките бездомно дете, Ейнджъл имаше изненадващо дрезгав глас. Това ме шокира, когато преди три години се срещнахме на първия ни летен лагер, но, за щастие, тя ми бе простила, че бях отбелязала този факт преди всички други, и ми бе станала предана приятелка.

Самър се придържаше към плана си да омаловажи по-

следната ми злощастна проява. Тъй като бе мила по природа, искаше всички да се чувстват добре, което ме бе ядосало още повече, когато Джени се бе захванала с нея.

- Добре, съгласна съм, че Джени е лоша и краде гаджетата на другите, но повечето от нас не казват това в Деня на речта¹, и то пред публика, която включва много влиятелния ѝ баща, председателя на училищното настоятелство. Оказа се по-лошо: Мисти трябваше да се прехвърли в друго училище.

- Онова и бездруго не ми харесваше - измърморих. - Трябваше да преценят по-добре и да не ми дават микрофон. - Джени и приятелите ѝ ми се бяха присмивали безмилостно след инцидента и бях повече от щастлива да си тръгна.

- И така, какво би могло да е по-лошо от момента на Мисти с Джени Уотсън?

Време беше да си призная.

- Помнете ли, казах ви, че според мен Шон от единадесети клас е *толкова* секси?

Ейнджъл се наведе по-близо към екрана.

- Видяхме снимките от бала и сме съгласни. Но ти каза, че няма да направиш нищо по въпроса. Няма гарба като теб, така че не може да бъде ТОЙ. - Направи кавички във въздуха. - Каза още, че при всички случаи той не е от твоята класа.

Подпрях чело на палеца и показалеца си, лакътят ми бе облегнат на тоалетната масичка.

- Знам, знам. Онези, които харесвам, никога не са от моята класа.

- Не се подценявай, Мисти. Те ще са щастливи да бъдат твои гаджета.

¹ Събитие, което се провежда веднъж годишно в училищата, изнасят се речи и се раздават награди. - Б. пр.

Обичам приятелките си.

- Благодаря, Ейнджъл.

- И така, какво стана? - попита Самър.

Въздъгнах. Трябваше да се заставя да произнеса гумите на глас.

- Вчера отидох при него, за да му пожелая страхотно лято, нали знаете... от този сорт неща.

- Аха.

- И то просто излезе.

- Какво излезе? - Очите на Ейнджъл проблясваха гръзко, а погледът ѝ се спря на тениската ми.

- Не, нищо такова. Не че някоя част от грехите ми се разтвори неприлично. Господи, напомни ми отново защо съм твоя приятелка?

- Защото мислиш, че съм страхотна.

Самър я сръга с лакът, за да ме остави да довърша.

- Продължавай. Трябва да ни кажеш, за да можеш да го преодолееш.

- Добре, добре. Имах намерение да кажа хладнокръвно: „Здравей, Шон, желая ти приятна ваканция“, но от уста ми излезе: „Имаш най-страхотния задник“.

Самър допря длани до бузите си.

- Не си изрекла това!

- Страхувам се, че точно това казах.

- А той какво отговори? - попита Ейнджъл.

- Той каза: „Благодаря, че го сподели с мен“, засмя се и отиде да съобщи на приятелите си.

- Какъв негодник! - Ейнджъл се опитваше да не се хили глупаво. Наистина не разбираше какво е да живееш с гарба като моята.

- През останалата част от деня при мен непрекъснато идваха момчета, за да ме питат дали и техните задници са привлекателни.

Ейнджъл изчезна от екрана. Вероятно се търкаляше на пода, заливайки се от смях.

- Бедната - каза Самър. Поне едната от приятелките ми знаеше как да реагира подобаващо на публичната ми смърт.

- Не мога да ги видя отново. Ще трябва да сменя училището.

Самър въздъхна.

- Не можеш да го направиш, Мисти. Смени три училища през последните пет години, тъй като те тормозят, защото си различна. Ще трябва да издържиш заради последните две години, през които се готвим за изпитите. И само помисли: ще имат цяло лято, за да забравят. Няма да помнят нищо през септември.

- Сигурна ли си?

- Разбира се, че съм сигурна. - Каза го с леко колебание, като че ли не беше съвсем убедена, но аз оставих нещата така. - Шон ще е напуснал училище, защото ще е взел изпитите си, така че няма да се наложи да го виждаш, както и по-голямата част от приятелите му.

При тази мисъл се развеселих малко.

- Права си. Изпадам в паника за нищо.

- Ще бъдеш в Южна Африка цял месец, така че ти също ще имаш време да забравиш. Ще поговорим повече, когато се върнеш за лагера.

- Благодаря, Самър! А сега можеш да кажеш на Ейнджъл да престане да се смее.

Ейнджъл отново погледна в екрана.

- Не се смеех.

Извърнах очи към табана.

- Не можеш да се измъкнеш с лъжа.

- Съжалявам. Усещам болката ти.

- Да, точно така.

- И Шон наистина има страхотен задник.
- Засмях се и сложих край на разговора.
- Нима това не е самата истина, момичета.

Полетът до Кейптаун вече беше най-отгоре на таблото. Изписаха и изхода. Преди няколко минути вече се бях сбогувала с родителите си и с петимата си братя и сестри - на малките им беше трудно да стоят мирни и да чакат, докато минавах през проверките. Лея ми Кристал остана с мен, за да се увери, че ще се кача на самолета.

- По-добре е да тръгваш. - Кристал се наведе и ме целуна по бузата, а къдравата ѝ тъмноруса коса ме погъделичка по лицето и ме обгърна. - Предай любовта ми на Опал, Мило и малките.

- Непременно.

Кристал стисна ръката ми.

- Така ти завиждам, Мисти. Ще бъдеш там и ще можеш да видиш как Уриел ще намери съпругата си.

Стиснах ръката ѝ в отговор.

- Ще бъде истинска епопея. - Нямах търпение да тръгна и да оставя зад гърба си онези последни няколко дни в училище, в които бях изпаднала в неудобно положение. Погледнахме към двамата братя - Уриел Бенедикт, който щеше да пътува с мен, и по-младия му брат, Ксав, годеника на Кристал. Стояха близо един до друг, Ксав не се заяждаше както обикновено, а шепнеше окуражителни думи. И двамата бяха умопомрачаващо обаятелни и привличаха възхитените погледи на момичетата, стоящи по опашките пред различните гишета за проверка. Вероятно за моята удивителна лея бе истинско облекчение, че бе също толкова привлекателна като Ксав, висока като

модел и с необикновени черти, тъмни вежди и устни като на филмова звезда.

Кристал поклати глава и в очите ѝ заиграха весели пламъчета.

- Защо и двамата се държат така, сякаш Уриел заминава на война?

Беше права: Уриел нервно прокарваше длани през златистокестенявата си коса - нещо, което не го бях виждала да прави преди, тъй като винаги беше спокоен и сдържан. Благословен с класическо телосложение, той ми напомняше за свети архангел Михаил, ангела воин, както го изобразяваха по витражите, които бях виждала в Италия, способен и атлетичен, разпръскващ драконите с една ръка и раздаващ справедливост с другата. Не беше висок колкото Ксав, но все пак се приближаваше до ръста му и двамата се извисяваха с глава над тълпата, бутачка колички около оживено разговарящите братя в залата на пети терминал.

- Не мога да не призная, че и двамата са тип мачо, но изглежда, че Уриел е уплашен, а Ксав се тревожи за него.

Кристал се засмя.

- Права си. Бедните уплашени големи момчета.

- Трябва да кажа, че не е малка работа да тръгнеш на среща с бъдещата си партньорка. Обясни ли му достатъчно, за да отиде до дома ѝ?

Кристал ме презърна през раменете и ме повече към гишетото за проверка.

- Толкова, колкото можах, без да го държа за ръката до първата им среща. Дарбата ми ми казва, че тя е в Кейптаун. Не мога да бъда съвсем точна от такова разстояние, но виждам бели сгради и тълпи от хора. Опал е съвсем сигурна, че това означава една от болниците, и дори има ясна представа коя от тях в тази част на града може да

отговаря на описанието. Ще им уреди среща.

Не знаех, че приготовленията бяха толкова напреднали.

- Ще намекне ли с нещо за целта си?

- Не и в случай че подхранва надежди, които по-късно ще се окажат неоснователни. Ако греша, ще летя дотам следващия месец, за да видя дали ще мога да намеря момичето на Ури.

Разбира се, Кристал щеше да се притече на помощ, ако бе необходимо. Тя би направила всичко за семейството, а сега и шестимата братя на Ксав бяха част от него. Кристал беше само с няколко години по-голяма от мен, което я правеше повече моя сестра, отколкото леля, но приемаше отговорностите си сериозно. Майка ми, най-голямата сестра на Кристал, винаги казваше, че на най-малката в семейството е отредено най-тежкото бреме заради дарбата ѝ.

Докоснах ръката ѝ.

- Не можеш да летиш заради всяка сродна душа, която откриваш, или ще разориш банката. - Това също беше нещо, което майка ми казваше. Кристал беше заета, от както дарбата ѝ бе открита през есента, помагаше на семейството и приятелите си да намерят сродните си души. Процесът не беше прост: тя можеше да даде посоката и да усети мястото, но хората имаха дразнещия навик да се крият в големите градове, които бяха пълни с потенциални подходящи кандидати за женитба, или пък се местеха, следвайки модел, който за тях, без съмнение, имаше свършен смисъл, но вбесяваше търсач на сродни души като Кристал.

- Говориш точно като Топаз. - Кристал смръщи леко вежди, замислила се дълбоко. - Искане ми се да можех да си го позволя, но не вярвам, че този път ще бъде необходи-

мо. Посоката, която усетих, непрекъснато сочи Южна Африка. Ури щеше да замине по-рано, ако работата не го беше задържала, но, за щастие, тя остана там.

Зачудих се какво би могло да бъде по-важно за Уриел от срещата със сродната му душа, но тъй като между него и мен зееше пропаст от дванайсет години, не ми изглеждаше правилно да загавам въпроси. Бях все още в училище, а той вече имаше докторат от университета Денвър в Съединените щати.

- Истинско нещастие е - призна Кристал, - че не мога да отида с Ксав сега, а следващата седмица трябва да бъда в Съединените щати, за да можем да потърсим място в Ню Йорк, където да живеем. Скоро ще трябва да започне да учи в университета. - Направи гримаса. - А и спестяваме, за да помогнем на Виктор и Уил. Имам чувството, че търсенето на Уил ще бъде наистина скъпо. - За миг, докато изреждаше всички задачи, с които трябваше да се справи преди началото на учебната година в университета, придоби леко обезпокоен вид. После лицето ѝ се проясни. - Така че ти ще трябва да се грижиш за бъдещия ми девер, Мисти.

Бях очарована, че ме смята способна за това. Тя беше една от малкото в моето семейство, която не се отнасяше с мен като с човек, който винаги обърква всичко. Мама и татко бяха прекарвали голяма част от последните десет години да оправят кашите, които забърквах у дома и в училище заради безцеремонните си приказки; да ми имат доверие, това си бе приятна промяна.

- Да не се притеснявам тогава.

Тя ме презърна.

- Не се притеснявай. Наслаждавай се на ваканцията си.

- Ще бъде интересна. Това вече го знам. - Опитах се да подобря настроението ѝ. - И не мога да променя нежела-

нието ти да ми кажеш къде е моята сродна гуша?

Поставила ръце на хълбоци, тя вдигна очи към тавана, чувайки добре познатата молба.

- Не можеш и знаеш, че не лъжа, така че не си праби труда да спориш. Никаква сродна гуша, преди да си навършила осемнайсет. Кажу същото на по-малките си братя и сестри. Гейл вече ме тормози. Всички вие трябва да имате нормален живот, докато не се присъедините към нас в тези неща.

- Ау, ти си човек, който разваля удоволствието на другите! - Нацупих престорено устни, но знаех, че говори сериозно.

Беше ни обяснила, че гарбата да намира сродни души си има цена. Животът можеше да бъде жесток и не всички бракове можеха да бъдат успешни. Тя твърдо вярваше, че хората, които свързва, трябва да са достатъчно зрели, за да се справят с разочарованието или катастрофата. Всички ние, които имаме гарби, като мен самата, Самър и Ейнджъл, сме родени със специални психични сили, но трябва да приемем и негативната страна на гарбата, както и облагите от нея. Погледнете ме: аз съм пример за недостатъците. Имам проблем с истината. Благодарение на гарбата си не мога да избягам от нея. Близка моя приятелка с лош вкус застава пред мен в нови грехи и ме пита за мнението ми. Обикаля в кръг с доволна усмивка, очаквайки да повдигна самочувствието ѝ. Каня се да изрека очевидна лъжа: „Хей, не изглеждаш ли страхотно!“, но... о, какъв ужас, от устата ми излиза: „Съжалявам, но изглеждаш дебела в това!“. Като че ли имам Гугъл преводач в мозъка си: напишете лъжа в него и тя се превръща в чистата истина. И по-лошо, ако изгубя контрол, това може да бъде заразително; хората около мен започват да изричат истината дори когато нямат намерение да го

сторят.

Приятелите ми трябва да притежават невероятно разбиране.

Дарбите се появяват във всякакви форми и размери. Почти всички ние сме телепати и можем да преместваме неща с мисълта си. На всичкото отгоре някои притежават наистина страхотни дарби. Уриел може да усети какво се е случило в миналото на дадено място, с даден предмет или човек. Майка ми може да вижда през твърди предмети, когато се концентрира. Особено трудно е да си тийнейджър в нейната къща, повярвайте ми. Брат ѝ, вуйчо ми Питър, може да променя времето. Дори баба може да те накара да заспиш, което означава, че е много търсена като бабачка.

Но най-добра от всички ни е Кристал, тъй като способностите ѝ позволяват да открие нашата сродна гуша, която също има дарба, и така тя може да реши основния проблем в живота ни. Виждате ли, когато някой от нас, притежаващите дарба, бива заченат, то тогава някъде по света започва живот и онзи, който ще бъде другата ни половинка в истинския смисъл на думата. Те притежават половината от дарбата ни и заедно можем да сме дори повече, отколкото поотделно. И така – грубо казано – девет месеца по-късно се раждат двама души, обречени да бъдат привлечени един от друг. Но виждали ли сте колко голям е светът? Говорим за игла в купа сено! Затова Кристал е така специална: тя може да те изпрати точно на прага на съдбата ти. Онова, което не може да гарантира, е как ще те приемат. Твоята сродна гуша може да се влюби веднага и сяко в теб, но също така е възможно чувствата ѝ да са силно противоположни, в зависимост от това как е била оформена от житейския си опит. Хората с дарби имат способността да усещат

сродната си душа, но Кристал не може да контролира дали сродните души ще бъдат изпълнени с любов, или с омраза. Когато бях малка, се концентрирах повече във възможността да открия своя принц и сродна душа, опирайки се на разказаните от баба ми вълшебни приказки, но сега осъзнавам, че в онези приказки е имало също толкова тролове и вещици, и затова, въпреки че изпитвам търпението на Кристал, не бързам да срещна другата си половина.

Уриел провери за стотен път дали борзната карта и самолетният му билет са в ръчния му багаж. Знаеше, че не е сигурно какво го очаква в Грузия край на пътуването. На двайсет и осем, той беше повече от готов да се срещне със сродната си душа. Без съмнение, молеше се бракът му да има успех като този на родителите му и на четиримата му братя, които бяха намерили момичетата си. От семейство Бенедикт необвързани бяха останали само Уриел, Уил и Виктор.

Виждах как Кристал хапе долната си устна, докато наблюдава Уриел. Презърнах я, което беше по-трудно, отколкото звучи, тъй като е висока почти метър и осемдесет и шест, а аз притежавам обикновения ръст от сто и шейсет сантиметра.

- Вината няма да е твоя, ако нещо се обърка - прошепнах, след като я дръпнах надолу така, че ухото ѝ се оказа на една височина с устните ми, - но можеш да си припишеш заслугите, ако всичко завърши добре.

Тя се засмя, както се и надявах.

- Добра философия. - Изправи се и подсвирна впечатляващо. - Хей, сладкишче, остави брат си да тръгне, защото ще изпусне самолета!

Ксав погледна към нас, очите му бяха оживени от смях. Застанал до русокосия Уриел, приличащ на свети Михаил,

Ксав беше повече като тъмнокос Луцифер или, ако сменим митологичте, като Локи², но с дяволито пламъче в очите.

- Добре, красавице, съобщението е прието и разбрано.

Уриел взе ръчния си багаж и изправи рамене, за да посрещне онова, което предстоеше.

- Всичко у теб ли е, Мисти? Паспортът? Бордната карта?

Отворих уста да се пошегувам, но Кристал ме смушка с лакът, преди да съм успяла да възроптая срещу майчинското му поведение.

- За него е добре да се тревожи за някого другико. Отвлича ума му.

Усмихнах се сладко на Уриел.

- Да. Всичко е тук и е в рег.

Ксав ме прегърна (сърцето ми заби тежко, тъй като той беше толкова привлекателен, че чак да загубиш съзнание) и поставил братска ръка на рамото ми, ме поведе към барьерата. Какво им имаше на тези момчета от семейство Бенедикт, че искаха да ни командват? Извърнах поглед нагоре към Кристал, но тя само се усмихна. Предположих, че е започнала да харесва тази черта у своя мъж.

Тъкмо бях помахала за последен път на Кристал и Ксав, и първият момент от пътуването на Мисти започна.

- Госпожице, страхувам се, че в ръчния си багаж не може да носите повече от сто милилитра течности.

Вдигнах ръка към служителя, разтворил чантата ми. Там, най-отгоре, бяха всички шишенца, които имах намерение да прехвърля в куфара си, но на сутринта във вълнението си бях забравила да го направя.

- О, съжалявам. Толкова съм разсеяна.

² Локи - скандинавски бог на злото и огъня. - Б. пр.

Усещах, че Уриел го мен е смръщил вежди. Сигурно бе помислил, че съм същинско бебе, което не знае за ограниченията.

- Ще трябва да ги оставите тук. - Служителят ги извади едно по едно.

Гледах тъжно как лосионът ми за укротяване на къдрици, лобимият ми шампоан и балсам бяха пратени в контейнера за отпадяци. Служителят разгледа внимателно лосиона за мен, преди да реши, че той също е нарушение на правилата, и да го изхвърли в контейнера.

- Ето. Готова сте за полета. - Подаде ми галеч полеката ми чанта.

Уриел погледна часовника си.

- Страхувам се, че ще трябва да тичаме, Мисти. Няма време да си купуваш нови неща от магазина.

- Всичко е наред. Вината е моя.

- Да, така е. - Уриел изглеждаше смутен. Имаше намерение да каже нещо мило, което да ме утеша, но вместо това изтърси истината. Контролът върху дарбата ми трябва да ми се бе изплъзнал. Отново.

- Това бях аз - измърморих, а бузите ми горяха. - Контролът ми е малко несигурен.

Той се засмя, но смехът му звучеше странно.

- Да, Ксав ме предупреди за това. Ще трябва да внимавам около теб, нали?

Чухах как една жена зад нас признаваше, че, за своя огромна изненада, се е опитвала да пренесе наркотици през охраната. Полицаите вече слизаха. Уриел повдигна вежда. Кимнах.

- Може би трябва да те оставя тук. Няма да имат нужда от скенер. - Уриел взе чантата ми заедно със своята. Високоговорителите обявиха, че можем да се качваме на борда. Той ми подаде билетите. - Хайде. Не искам да закъснея за бъдещето си.

По време на полета гледах голнокачествени филми, а Уриел тихо работеше нещо на лаптопа си. Обслужваха ни отлично благодарение на привлекателността му; стюардесите просто правеха и невъзможното за него, а аз бях щастлива да се възползвам от остатъка от доброта им воля.

Побутнах го с лакът, когато отново напълниха чаши-те ни.

- Не е справедливо, знаеш ли.

Той вдигна поглед от екрана.

- Какво не е справедливо?

- Вие, привлекателните хора. Не осъзнавате какво е да сте като нас останалите.

Той отвори уста, после застина, опитвайки се да усети дали дарбата ми е под контрол, или е свободна.

- Всичко е наред. Можеш да излъжеш, ако искаш. Тя е тук. - Потупах главата си.

- Нямаше точно да излъжа.

- Но...?

- Щях да кажа, че не съм забелязал, но съм. И е глупаво. - Издиша малко по-силно и гърхът му раздвижи златистокестенявия му бретон. - Аз не се виждам така. Значение има онова, което е в нас.

- Да, но ние, нощните пеперуди, сме привлечени от пламъците, а ти и братята ти сте като свещи.

Той се усмихна.

- Това да не беше пример за неспособността ти да лъжеш?

- Предполагам, да. Говоря по-директно от повечето хора, тъй като не мога по друг начин. Казвам каквото мисля.

- Позволи ми тогава да кажа, че никои от твоето семейство не е точно обикновен.

- Обикновен? Тази ли е американската дума за „грозен“? Очите му проблясваха.

- „Незабележителен“ щеше да бъде по-добър превод. Кристал е изумителна.

- Да.

- Диамант е красива. - Диамант, предпоследната сестра в семейството, се беше омъжила за най-големия от братята Бенедикт, Трейс. Тя беше олицетворение на елгантността, блестяща и винаги облечена в тон.

- Знам.

- Ти също си много хубава. - Намизна ми той.

Проверих детектора, но нищо, казано от него, не ме постави нащрек, липсваше обичайният признак за лъжа. Уриел ме смяташе за хубава? Ау! Аз искрено мислех за себе си като за момиче с малко неугледен външен вид. Бях наследила буйната къдрава коса на Кристал, но моята бе няколко нюанса по-светла. Без лосиона за коса сякаш да се разхождам из Кейптаун като алпака³, която има нужда от подстригване на руното. Имах светла кожа и лунички, странни дълги руси мигли и очи с незабележителен сив цвят. Не трябваше да го притискам за още комплименти, защото искреността му щеше да се изчерпи.

- Върху какво работиш? - попитах, сменяйки темата не така незабелязано.

Като му напомних за задачата, усмивката му се стопи.

- Моля те, не чети онова, което е на екрана.

- Съжалявам.

Тонът ми му подсказваше, че се чувствам пренебрегната.

3 Домашно чифтокопитно животно, което се отглежда в Андите, отличава се с дълго руно. - Б. пр.

- Няма нищо общо с пътуването и не че не искам да ти кажа... по-скоро не мога.

- Не разбирам.

Той въздъхна.

- Знаеш, че работя в областта на съдебната медицина?

- Да, Кристал спомена. Продължаваш с изследванията си след завършването на докторската степен.

- Провеждам разследване заедно с американските власти на престъпления срещу хората с дарби. Виктор се обръща към мен, когато има нужда.

Виктор, най-малкият брат на Уриел, работеше за ФБР.

- О, разбирам. Нещо като държавна тайна?

- По-скоро е прекалено отблъскващо. Резултатите от аутопсиите не са точно ваканционно четиво.

Затвори документа и извади на екрана географска карта. Виждаха се червени точки, съсредоточени в Северна Америка, Австралия, Нова Зеландия и няколко страни в Европа.

- Мога да ти кажа обаче, че разследвам няколко свързани смъртни случая. - Наклони екрана под ъгъл, така че да мога да видя. - Засега са ни известни дванайсет - сериен убиец, чиито жертви са хора с дарби. Търсим начин да предотвратим следващото убийство. Моята задача е да стегна примката около убиеца. - Потърка лицето си с длани. - Малко съм обсебен от това... не мога да оставя работата по случая след първото убийство от миналата година.

Дарбата ми вероятно го окуражаваше да признае повече, отколкото би сторил обикновено, или просто имаше нужда да се разтовари, но придобих представа какви са били за него последните няколко месеца.

- Дванайсет - това е ужасно! - Изведнъж ми се прииска да не съм толкова далеч от обичаните от мен хора.

Щеше да се наложи да им изпратя съобщение да полагат специални грижи за себе си, когато пристигнех.

Изражението на Уриел бе наистина мрачно.

- Всяка от жертвите е неизразима загуба за семейството си. Не мога да понеса идеята за повече жертви.

- И това ти попречи да отлетиш по-рано за Южна Африка?

Той се засмя кухо.

- Да. Исках да реша случая, за да не помрачава този момент. Накрая Виктор ми каза, че е време да си взема почивка. Мисли, че ще виждам нещата по-ясно, когато приключа работата с намирането на сродната си гуша.

Повдигнах вежда.

- Работа?

Той поклати глава заради собственото си троваво изразяване.

- Надявам се, че не. Удоволствие: надявам се да бъде стопроцентово удоволствие.

- Не се тревожи, ще бъда там, за да ти помогна. - Кръстосах пръсти, надявайки се да не е чул прекалено много за моите моменти, защото щеше да се разтревожи още повече.

Той затвори лаптопа.

- Благодаря ти. Напомни ми, че не става въпрос за работа. Когато пристигна, не трябва да мисля за убийства, а за нещо друго, съгласна ли си?

Кимнах.

- Игра или карти? - Извади тесте от джоба си. - На какво искаш да играем?

- На риболов?

Усмивката му беше горчива.

- Колко подходящо.

Леля ми Опал ни чакаше в залага за пристигащи пътници с тримата ми братовчеди, Уилоу, Хейзъл и прохождания Бранг. Уилоу и Хейзъл бяха изрисували знаме за нас, удивителна рисунка на лъв, който ни посреща за добре дошли с рев. И двамата бяха наследили дарбата да улавят образи от всякакъв вид и във всякакви форми – за Уилоу това беше рисуването, за Хейзъл извайването на скулптури от всякакъв материал – хартия, глина, картон, гърво. Можеха да пресъздават видяното с удивителна точност и артистичен усет. Съмнявах се, че някой в залата подозира, че лесно възбудимите деца на пет и седем години са изработили знамето без помощ. За последен път ги бях видяла на сватбата на Диамант и Трейс във Венеция през декември, където бяха тичали на воля с най-малките ми сестри Гейл, Пийс и Фелисити и спряха само за час, в който се преструваха на шаферки ангелчета. Не че успяха да заблудят някого от семейството.

– Мисти! Мисти! – извика Уилоу, като че ли не можех да ги видя.

Махнах с ръка, но само колкото да се стресна от лъвския рев, който дойде от... не, разбира се, че не.. от Бранг? Силният рев, излязъл от гърлото на толкова малко момче, изненада мнозина. Видях тълпата таксиметрови шофьори да се оглежда нервно да не би в залата да се разхожда гив звяр. Леля ми се зае да отвлече вниманието му и му даде да пие, за да предотврати повторението на рева.

– Съжалявам. Дарбата му започна да се проявява – каза тя, целуна ме и после презърна Уриел.

– Шо за дарба е това? – попитах и изгледах подозрително извиващото се тяло на чернокосото детенце. – Превръща се в лъв или какво?

- Не е чак толкова лошо. - Опал забута количката към паркинга, очаквайки всички да я последваме. Винаги се държеше като квачка, независимо от това на каква възраст бяха „пиленцата“ ѝ. - Естествен имитатор е. Може дори да е дарба, свързана с езика на животните, още не сме сигурни.

Усетих, че има още нещо.

- Но?

- Изглежда, че дълго разговаря с нашето куче. - Сбърчи чело. - Всъщност не съм сигурна дали Бранд не се мисли за кученце, тъй като обича с часове да играе на „донеси ми пръчката“.

- Хубаво е, че обича да играе с кучето - каза лобезно Уриел и хвана шишето, което момченцето беше изтървало, докато подскачаше на седалката.

- Не, исках да кажа, че Бранд иска да хвърляме пръчката за него; кучето дори не я поглежда. И гризе разни неща, предимно крачоли на панталони.

Засмях се, тъй като Уилоу и Хейзъл се изкикотиха. Уриел му подаде обратно шишето и Бранд изляя весело, което предполагаше, че разбира какво се говори повече, отколкото обикновено може да се очаква от двегодишно дете. И веднага го изтърва отново.

Уриел го хвана, преди да е паднало на земята.

- Мисля, че започва да се забавлява с мен. Играе на „донеси ми шишето“.

- Добре дошъл в моето семейство - казах на Уриел. - Всичките сме за освидетелстване.

Той подаде ръце на момичетата, за да пресекат шосето.

- Чувствам се съвсем като у дома си.